त एनं मुक्तसन्नाहाः प्रार्थयन् जीवितैषिणः । शरण्यमीयुः शरणं तव स्म इति वादिनः ।
स तु तान् वशगान् कृत्वा जित्वा चेमां वसुन्धरां । ईजे यज्ञशतैरिष्टैर्यथाशास्त्रं तथाऽनघ ।
बुभुजुः सर्व्वसम्पन्नमन्नमन्ये जनास्तदा । तस्मिन् यज्ञे तु विप्रेन्द्राः सुतृप्ताः परमार्चिताः ।
मोदकान् पूरिकान् पूपान् स्वादुपूर्णांश्च शष्कुलीः । करम्भान् पृथुमृद्वीका अन्नानि सुकृतानि च ।
सूपान् मैरेयकान् पूपान् रागखाण्डवपानकान् । मिष्टान्नानि सुयुक्तानि मृदूनि सुरभीणि च । २२१०
घृतं मधु पयस्तोयं दधीनि रसवन्ति च । फलं मूलञ्च सुस्वादु द्विजास्तत्रोपभुञ्जते ।
मादनीयानि पानानि विदित्वा चात्मनः सुखं । आपिबन्ति यथाकालं पानपा गीतवादितैः ।
यत्र स्म गाथा गायन्ति चीवा हृष्टाः पतन्ति च । नाभागस्तुतिसंयुक्ता ननृतुश्च सहस्रशः ।
तेषु यज्ञेष्वम्बरीषो दक्षिणामत्यकालयत् । राज्ञां शतसहस्राणि दशप्रयुतयाजिनां ।
हिरण्यकवचान् सर्व्वान् श्वेतच्छत्रप्रकीर्णकान् । हिरण्यस्यन्दनारूढान् सानुयात्रपरिच्छदान् । २२१५
ईजानो विविधैर्यज्ञैर्दक्षिणामत्यकालयत् । मूर्द्धाभिषिक्तांश्च नृपान् राजपुत्रशतानि च ।
सदण्डकोषनिचयान् ब्राह्मणेभ्योह्यमन्यत । नैवं पूर्व्वजनाश्चक्रुर्न करिष्यन्ति चापरे ।
यदम्बरीषो नृपतिः करोत्यमितदक्षिणः । इत्येवमनुमोदन्ते प्रीता यस्य महर्षयः ।
स चेन्ममार सृञ्जय चतुर्भद्रतरस्त्वया । पुत्रात्पुण्यतरस्तुभ्यं मा पुत्रमनुतप्यथाः ।
अयज्वानमदाक्षिण्यमभिश्वैत्येति व्याहरन् । २२२०

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि अभिमन्युवधपर्व्वणि षोडशराजिके चतुःषष्टोऽध्यायः ॥ ६४ ॥

॥ नारद उवाच ॥ शशविन्दुं च राजानं मृतं सृञ्जय शुश्रुम । ईजे स विविधैर्यज्ञैः श्रीमान् सत्यपराक्रमः ।
तस्य भार्य्यासहस्राणां शतमासीन्महात्मनः । एकैकस्याञ्च भार्य्यायां सहस्रं तनयाभवन् ।
ते कुमाराः पराक्रान्ताः सर्व्वे नियुतयाजिनः । राजानः क्रतुभिर्मुख्यैरीजाना वेदपारगाः ।
हिरण्यकवचाः सर्व्वे सर्व्वे चोत्तमधन्विनः । सर्व्वेऽश्वमेधैरीजानाः कुमाराः शशविन्दवः ।
तानश्वमेधे राजेन्द्रो ब्राह्मणेभ्योऽददत् पिता । शतं शतं रथगजा एकैकं पृष्ठतोऽन्वयुः । २२२५
राजपुत्रं तदा कन्यास्तपनीयस्रलङ्कृताः । कन्यां कन्यां शतं नागा नागे नागे शतं रथाः ।
रथे रथे शतञ्चाश्वा वाजिनो हेममालिनः । अश्वे अश्वे सहस्रङ्गा गवां पञ्चाशदाविकाः ।
एतद्धनमपर्य्यन्तमश्वमेधे महामखे । शशविन्दुर्महाभागो ब्राह्मणेभ्यो ह्यमन्यत ।
वार्चाश्च यूपा यावन्तो अश्वमेधे महामखे । ते तथैव पुनश्चान्ये तावन्तः काञ्चनाभवन् ।
भक्ष्यान्नपाननिचयाः पर्व्वताः क्रोशमुच्छ्रिताः । तस्याश्वमेधे निर्वृत्ते राज्ञः शिष्टास्त्रयोदश । २२३०
तुष्टपुष्टजनाकीर्णाः शान्तविघ्नास्त्वनामयाः । शशविन्दुरिमां भूमिं चिरं भुक्त्वा दिवं गतः ।
स चेन्ममार सृञ्जय चतुर्भद्रतरस्त्वया । पुत्रात् पुण्यतरस्तुभ्यं मापुत्रमनुतप्यथाः ।
अयज्वानमदाक्षिण्यमभिश्वैत्येति व्याहरन् ।

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि अभिमन्युवधपर्व्वणि षोडशराजिके पञ्चषष्टोऽध्यायः ॥ ६५ ॥